

ΑΝ ΤΟΥΣ ΜΟΙΑΣΟΥΝΕ

— Γιάννη είσαι μολοσεβίκος...

— Γιατί τάχα μου τὸ λὲς αὐτό;

“Ο ἄνθρωπος τῶχει μέσα του, οἱ ἀνατροπὲς εἶναι ἀφορμές, αἰτίες. Τὸ φυσικὸ εἶναι νὰ σ’ ἀφήνουν νὰ κάμεις κεῖνο πὸν νοιώθεις. Ἄμα ἔχεις διαφορετικὰ αἰσθήματα καὶ ξεφύγεις ἀπὸ τοὺς χαραγμένους περιορισμοὺς σὲ λένε ἀναρχικό, μολοσεβικό, γιὰ νὰ χτυποῦν οἱ λέξεις ἄσκημα στ’ αὐτιά καὶ νὰ σὲ κατηγορεῖ ὁ κόσμος. Ἄμὲ, καημένε Ἀντώνη, κλεισμένος ἐδῶ μέσα γιὰτὶ βρέθηκα νᾶχω ἀδελφή, καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεσπάσει μεγάλο τὸ σκάνδαλο, κάμω χίλιους δυὸ συλλογισμοὺς καὶ καταλήγω στὸ ὅτι εἴμαστε ὅλοι ἀστεῖοι, κωμικοὶ μὲ τὶς ἀρχές μας τὶς ψεύτικες.

Μὲ τὸ ζόρι δηλαδὴ τὴν ἔφερα στὸ δωμάτιό μου; Τὸ θέλησε. Φταίω γὼ ἂν εἶναι τέτοια πὸν νὰ μὴ μπορεῖ νὰ ζήσει μόνο μὲ τὸν ἄνδρα της; Νά, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια, κι’ ὄχι κεῖνα πὸν φώναξα τὴν ὥρα πὸν μᾶς βρῆκαν οἱ δικοί της.

— Μὰ δὲν ἦταν καὶ πράγματα κεῖνα πὸν ἔλεγες καθὼς ἔμαθα: «ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι δικές μου γιὰτὶ θέλω καὶ μπορῶ...» καὶ ἀκόμη ἄλλα χειρότερα.

— Ἄσε με Ἀντώνη, ἄσε με. Κάλιο νὰ μὴ μιλήσω, νὰ μὴν πῶ...

Κάτι μουρμούρισε ἀσυνάρτητο καὶ σηκώθηκε.

— Θὰ βλαστημήσω πάλι, εἶπε. Δὲν μπορῶ, καταλαβαίνεις; δὲν μπορῶ νὰ χωνέψω μερικὰ πράγματα καὶ μιὰ πὸν ἔγινα ρεζίλι κατὰ τὸ μυαλό τους — ἐγὼ ρεζίλι;... — τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὴν τὰ καταπιῶ πάλι, ἀλλὰ νὰ τοὺς τὰ πετάξω στὰ μούτρα. Οἱ γυναῖκες τους, νομίζουν τάχα πὼς εἶναι μόνο δικές τους — κι’ αὐτές... μὰ ἄραγε τὸ νομίζουν;

Ἄ στὸ διάολο, μὲ καταλαβαίνεις, δὲν εἶναι; κ’ ἐπειδὴ κι’ ἐγὼ βρέθηκα νὰ γυρέψω μερίδιο, σειρὰ δηλαδὴ, τ’ ἀκοῦς, σειρὰ, ἀπτήν κ. Β. σηκώθηκαν νὰ μὲ φάνε οὐλοὶ τους... Εἶναι ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι βλέπεις καλοντυμένος κ’ εὐπαρουσίαστος ἔραστής, ἀλλὰ «χυδαῖος», τὸ θυμᾶμαι κεῖνο τὸ «χυδαῖο» πὸν φώναξε ὁ ξάδελφός της.

Κ' ἐνῶ μπορῶ νὰ τοὺς βλάψω ὅσο θέλω, νὰ τοὺς ξεσκεπάσω στ' ἀνοιχτά, ἔρχεσαι καὶ μοῦ κοπανᾷς νὰ μείνω κλειστός σ' αὐτὴ τὴν ταρατσοκάμαρη. "Ἄς μὴν εἶχα τὴν ἀδελφή μου... Γιατὶ δὲν πιστεύεις βέβαια καὶ σύ, ὅπως αὐτοί, πῶς ὁ χτικιάρης ὁ ἄντρας της, πού ρουφᾷ τὴν... μὲ τὴ φοῦχτα, μπορεῖ νὰ μ' ἀγγίξει... Ρωτᾷς ὕστερα ἂν εἶμαι μπολοσεβῆκος, παχειὲς φράσεις. Μωρὲ ξέρεις τί θένε ὅλοι αὐτοί; φτύσιμο. Καὶ τοὺς περνᾷ ἀπὸ τοῦ πῶς ἐμεῖς οἱ φτωχοί, — ὁ μικρόκοσμος — θὰ ἐπιζητήσουμε νὰ γίνομε ἓνα μὲ δαύτους, τοὺς τιποτένιους. Νὰ ξεβγάλομε δηλαδὴ τὶς γυναῖκες μας, τὶς ἀδελφές μας, τὶς μάννες μας σιὸ μείντάνι γιὰ νὰ γίνομε ἴσοι... "Ἄ νὰ χαθοῦν, ἰδέα πού σοῦ τὴν ἔχουνε. Τοὺς ζηλέψαμε βλέπεις τὸ χαῖρι τους.

— Καημένε Γιάννη δίκηο ἔχεις, μὰ εἴμαστε λίγοι μὲ τὶς ἀρχές αὐτές, τοὺς πολλοὺς τοὺς συνεπῆρε τὸ ρέμα' ζηλεύουνε αὐτοὺς πού κατηγορᾷς κι' εἶναι ἔτοιμοι νὰ τοὺς ἀκολουθήσουνε.

— Λὲς τώρα νᾶν αὐτοὶ πολλοί; γιατί τάχα; Μπὰς καὶ τὸ λὲς ἐπειδὴς ἡ Βάγιω, ἡ ψυχοκόρη τοῦ Νικόλα, ξανοίχτηκε. Μ' αὐτὴ κρατάει φλέβα, φαίνεται. Κατὰ μάννα κατὰ κύρη, ἂν γυρέψεις νὰ μάθεις θὰ δεῖς πού κι' ἡ μάννα της... Ἄπὸ πού ἔπεσε αὐτὸ τὸ μῆλο, ἀπὸ τούτη τὴ μηλιά..

Δὲν μοῦ χωράει σιὸ κεφάλι ἐμένα, πῶς θὰ γίνομε ὅλοι ἴδιοι ἄτιμοι... διεφθαρμένοι... βρώμικοι σὰν τὴ λεγάμενη...

Βράδυνασε. Ὁ Ἄντωνης σηκώθηκε νὰ φύγει. Ὁ Γιάννης τὸν συνόδεψε ὡς τὴν πόρτα καὶ κύτταξε ἔξω πονηρά. Ἄπὸ κάτω πάτωμα ἀκούονταν φωνές. «Δὲν εἶχες καρρέ, σοῦ πάσαρε τὸ χαρτί ὁ Κίμων, τὸν εἶδα...

— Λὲς ψέμματα.— Τᾶξερα κι' ἀπὸ πρὶν πῶς μαζεύετε τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸν γδύνετε...»

— Ὅριστε, μουρμούρισε ὁ Γιάννης, καὶ φοβοῦνται πῶς θὰ τοὺς μοιάσομε. Νά!..

Κ' ἔκανε τὴ γνωστὴ χειρονομία ἐνῶ ὁ Ἄντωνης κατέβαινε σιγὰ κουνώντας τὸ κεφάλι.

ΚΛΕΩΝ ΒΕΡΙΟΣ